

en fuldkommen Stræk for at paabegynde Odførelsen af disse Bygninger, saalænge man ikke veed, om de i Fremtiden kunne være sikke. Jeg har troet at burde fremhæve dette, for at der om muligt i en nær Fremtid fra Ministeriets eller fra Finantsudvalgets Side kunde gjøres Forslag til en Bevilling, da jeg antager, at Behandlingen af Digeloven vil trække saa længe ud, at det maaske vil blive uigjennemførligt at faae Arbejdet gjort, naar Tiden er rykket saa langt frem, medens det er høist nødvendigt at sikre Rysterne, inden den kommende Vinter.

Formanden: Jeg har ikke villet afbryde det ærede Medlem, da det maa indrømmes, at de Bemærkninger, han fremsatte, staa i en vis Forbindelse med den foreliggende Sag. Jeg vil dog henlede ærede Medlemmets Opmærksomhed paa, at de Omgældsforhold, der udgjorde Hoveddelen af det ærede Medlems Foredrag, ville finde deres naturlige Forhandling, dels under Forhandlingen om en Forespørgsel, som er anmeldt her i Thinget, dels under Behandlingen af det Digelovforslag, der foreligger i det andet Thing, og som kan ventes hertil.

Steenstrup: Jeg tror, jeg skal holde mig indenfor Rammen af, hvad der foreligger, men jeg kommer dog ganske vist derved temmelig nær til det samme Punkt, hvorom den foregaaende ærede Tale udtalte sig. Det høitærede Udvalg har under Nr. 33 bemærket, at der var stillet Spørgsmaal om to Ting, nemlig dels om Gammelflat for indvundne Strandgrunde, og dels om Matrikulering af bortskyllede Grunde. Det første Punkt har ingen Tale berørt, og jeg skal derfor tillade mig at sige nogle Bemærkninger dertil. Jeg har to Gange her i Thinget under to tidligere Finantsministre bragt dette Spørgsmaal under Omtale. Jeg har imidlertid begge Gange faaet det Svar: Vi kjende ikke nøie dertil, men vi tro, at der ikke kan paalægges inddæmmede Strandgrunde Gammelflat, og det samme Svar har jeg faaet af den nuværende Indenrigsminister. Om han den Gang var Indenrigsminister eller Finantsminister, mindes jeg ikke, men jeg husker meget nøie, at han tilføjede: Det er en Uting at lægge Gammelflat, som er et Residuum af ældre Statter, paa ny Jord. Det forekommer ogsaa mig at være en fuldstændig Uting. Naar der imidlertid i det 2det Stykke af Nr. 33 er tilføjet, at der i en længere Aarrække i disse Bevillinger er taget den fornødne Reservation i denne Henseende, giver jeg Regjeringen fuldstændig Ret. Det er da ikke længere en Uting; thi naar man under disse Betingelser slutter en Kontrakt med en Mand, er han bunden til den, og naar Regjeringen indvilliger i, at Folk inddæmmer Jord under den Betingelse, at de skulle svare en Gammelflat af 6 Rd. 80 ø for hver

De. Hartkorn, der senere viser sig at være tilfede, er Sagen komplet i sin Orden. Jeg vil imidlertid bede den ærede Minister om at udtale sig noget nærmere angaaende de Ord, der staa her: „i en længere Aarrække“. Man har nu meget gamle og meget nye Inddæmninger og en Mellemperiode, der ligger en Snøs Aar tilbage i Tiden, men 20 Aar er netop den Frist, der gives for Stattefrihed. Nu kommer Stormfloden og vender op og ned paa en saadan Egn, og den høitagtede Minister, der gjerne vil gjøre disse af Stormfloden hjemsgte Egne noget godt, stiller da Forslag, som efter min Formening i høieste Grad ville bringe disse Egne fra Dynen og i Halsmen. Der er nemlig for det Første ikke med et eneste Ord Tale om her at lempe den Skat, som disse inddæmmede Arealer rimeligvis ville komme til at svare. Jeg skal ikke videre gaa ind paa Digeloven, men saameget vil jeg sige, at det i den er slaaet fast, at naar et Dige ikke er offentlig, men er vebblevet at være privat, og Stormfloden skylder det ned, bestaar den velsignede Hjælp, som Regjeringen yder, deri, at Manden skal ydtes til under en daglig Mulkt at opføre det igjen til Andres Gavn. Det er dette, jeg kalder at føre Folk fra Dynen og i Halsmen, og dermed skal jeg forlade Digeloven. Det, at sige til Folk, der ikke kunne gjøre Noget, at de skulle gjøre det, og ovenikøbet gjøre det under en daglig Mulkt, er ikke at hjælpe dem, og det er ikke i Overensstemmelse med Ministerens Løfte af 4de December 1872. — Jeg skal nu tillade mig at sige, at jeg, naar der indtræffer saa store Mlykker som de, der skete den 13de November 1872, finder det fuldstændig korrekt, at Staten paa egen Bekostning undersøger disse Forhold og paaskriver Enhver den Skat, han skal svare, thi man kan ikke forlange, at ødelagte Folk af deres egen Lomme skulle bestride Udgifterne til Landmaalere og andre Bekostninger. Dette forekommer mig altsaa at være saa komplet rigtigt, som tænkes kan, men jeg vil gaa et Skridt videre og sige, at, naar disse Egne — der er her Tale om uhyre Arealer, om mange Tusind Tdr. Land — ikke bortskylles, men komme tilbage i den gamle Stilling og igjen blive Hav, er den første Retfærdighedsfordring, man kan opstille, den, at disse Jorder igjen blive stattsfrie i ligesaa lang Tid, som Bevillingen oprindeligt indrømmede, nemlig i 20 Aar fra den Dag, da Naturen tog sin Eiendom tilbage. Naar man vil udvide denne Gammelflat 6 Rd. 80 ø længere end til de Bevillinger, hvori den udtrykkelig er betinget, og hvori det altsaa er i sin Orden, at den skal svares, eller naar man vil udvide denne Gammelflatsbyrde til at gjælde for andre Eiendomme end dem, med Hensyn til hvilke det ligger ligefrem i Bevillingen, vil jeg gjøre den høitærede Ministers Ord til mine og sige, at det er en Uting at paalægge nye Eiendomme, der staa op af Havets Grund, Gammelflat. Jeg kan